

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupen Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem se sídlem Sluneční nám. 14, Praha 5, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hl. m. Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2014, č. j. 6744996/2006-52523-104955, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2019, č. j. 6 Af 4/2015-75,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 29. 12. 2010 žádost o prominutí příslušenství daně k dani z přidané hodnoty podle § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Dále požádal o prominutí příslušenství, které vznikne z podání dodatečných přiznání k dani z přidané hodnoty, u nichž důvod pro podání vznikl dne 20. 12. 2010. Žádost odůvodnil bezdlužností a dobrou úrovní spolupráce se správcem daně při plnění nepeněžitých povinností. Finanční úřad pro Prahu 6 jeho žádost zamítl. Toto rozhodnutí zrušil Městský soud v Praze z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozsudkem ze dne 23. 7. 2014, č. j. 11 Af 55/2011-27.

[2] Žalovaný, na nějž přešla působnost Finančního úřadu pro Prahu 6 v důsledku účinnosti zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, vydal dne 1. 12. 2014 nyní napadené rozhodnutí, kterým žádost žalobce rovněž zamítl. Zdůraznil, že žalobce byl obžalován ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 148 odst. 1, 2 a 3 písm. c) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona. Trestní stíhání je přitom skutečností, pro kterou dle Pokynu Ministerstva financí D-330, kterým se vymezují nejčastější důvody pro prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti podle ustanovení § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Pokyn D-330“), nelze vyhovět žádosti o prominutí daňové povinnosti, ohledně níž je vedeno trestní řízení.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, kterou městský soud rozsudkem ze dne 13. 3. 2019, č. j. 6 Af 4/2015-49, zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 Afs 125/2019-36, rozsudek městského soudu zrušil z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti spočívající v tom, že soud opominul vypořádat žalobní námitku, podle níž žalovaný neseznámil žalobce s důkazy rozhodnými pro zamítnutí jeho žádosti.

II. Napadený rozsudek městského soudu

[4] Městský soud v rámci dalšího řízení žalobu opět zamítl. K námitce, že žalobce nebyl před vydáním napadeného rozhodnutí seznámen s důkazy, upozornil, že posuzované řízení o žádosti o prominutí příslušenství daně je daňovým řízením zahajovaným z podnětu žalobce, který tak byl s věcí plně obeznámen. Vzhledem k formě důkazů (listiny) nevznikla ani žádná relevantní pochybnost o tom, zda a za jakých okolností se žalovaný s dokumenty seznámil. Z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný rozhodl na základě těchto listin a dalších podkladů obsažených ve správním spise. Jedná se nejen o důkazy svědčící o bezdlužnosti a dobré spolupráci žalobce se správcem daně při plnění nepeněžitých povinností, ale zejména o listiny prokazující, že se žalobce dopustil trestného činu zkrácení daně, poplatku a jiné povinné platby podle § 148 odst. 1, 2, 3 písm. c) trestního zákona. Soud považoval za podstatné, že žalobce obsah těchto dokumentů nezpochybnil, ani nenabídl soudu žádné jiné skutečnosti, z nichž by bylo možné dospět k závěru, že jím namítaná vada řízení mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí.

[5] Žalovaný se podle soudu sice stručně, ale dostatečně vypořádal s žalobcem uváděnými důvody pro prominutí příslušenství daně; z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vzal uvedené důvody (bezdlužnost žalobce u územních finančních orgánů a celních orgánů a dobrou úroveň spolupráce se správcem daně při plnění nepeněžitých povinností) v úvahu, avšak nepovažoval je za rozhodující.

[6] Městský soud nepovažoval za pochybení žalovaného, že při hodnocení žádosti vycházel z pokynu č. D-330 (byť se nejedná o pramen práva a žalovaný by se od něj v odůvodněných případech mohl odchýlit) za situace, kdy žalobce nenabídl žádné výjimečné okolnosti, k nimž by bylo třeba přihlídnout. Soud dále považoval za účelovou žalobní námitku, že žalovaný neprokázal existenci skutečností vylučujících prominutí příslušenství daně, neboť nikterak nespecifikoval ani neprokázal vedení trestního řízení. Správní spis

obsahuje kopii pravomocného rozsudku trestního soudu, kterým byl žalobce uznán vinným z trestného činu zkrácení daně, a to právě v rozhodném zdaňovacím období, pro nějž žalobce žádal o prominutí příslušenství.

[7] V souvislosti s odkazem Nejvyššího správního soudu obsaženým ve zrušujícím rozsudku se městský soud vyjádřil k závěru svého rozsudku ze dne 27. 11. 2018 č. j. 8 Af 44/2015-29, jímž zrušil rozhodnutí žalovaného v obdobné věci z důvodu, že neumožnil daňovému subjektu seznámit se se skutečnostmi, jež byly podle názoru správce daně pro rozhodnutí relevantní, a vyjádřit se k nim, nebo na ně jinak reagovat. Soud vysvětlil, že na rozdíl od nyní projednávané věci zde shledal důvodnou i klíčovou žalobní námitku, že se žalovaný vůbec nezabýval hodnocením těch skutečností, kterými ve své žádosti argumentoval daňový subjekt (žalobce). Městský soud se zde proto nemusel vypořádávat se zásadou proporcionality, podle níž správní soud zruší žalobou napadené rozhodnutí jen tehdy, dosahuje-li zjištěná vada určité intenzity. Šlo tedy o situaci odlišnou od nyní posuzovaného případu. Nadto, městský soud není uvedeným rozhodnutím vázán.

III. Kasační stížnost

[8] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatel namítl, že pro něj bylo napadené rozhodnutí žalovaného překvapivé, protože se nijak nevyjadřovalo k vyhodnocení důvodů pro prominutí příslušenství daně, které stěžovatel uvedl ve své žádosti, a to dobrou platební morálku a bezchybnou spolupráci při plnění veřejnoprávních nepeněžitých povinností. Překvapivost rozhodnutí je přitom vyloučena i v daňovém řízení (viz nálezy ÚS ze dne 13. 3. 2013, sp. zn. I. ÚS 1312/11 a ze dne 24. 2. 2004, dále rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2007, č. j. 8 Afs 59/2005 - 83). Žalovaný k nim uvedl toliko jedinou větu: „*Správce daně posoudil důvody uváděné daňovým subjektem v jeho žádosti, ale otázku bezdlužnosti a dobré spolupráce s daňovým subjektem nebral při svém rozhodování za rozhodující, a to především s ohledem na článek II písm. A bod 5 Pokynu D-330.*“ Stěžovatel přitom legitimně očekával, že se jím předestřenými důvody bude žalovaný zabývat. Pokud naopak žalovaný dospěl k závěru, že je třeba překročit rámec žádosti stěžovatele a zabývat se i jinými okolnostmi, byl povinen ho o tom zpravit. Jestliže tak neučinil, stěžovatel nemohl do žádosti o prominutí doplnit jiné důvody. Uvedenou povinnost žalovaného lze nalézt v paralele s § 115 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, a jeho výkladem provedeným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 10. 10. 2018, č. j. 1 Afs 438/2017 – 32, body 37 až 49 (pozn. NSS: ve skutečnosti se jedná o usnesení, jímž první senát předložil věc rozšířenému senátu; ten o sporné otázce dosud nerozhodl). Řízení podle § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, je totiž rovněž jako řízení dle § 115 odst. 2 daňového řádu jednostupňové, a proti konečnému rozhodnutí tak lze brojit pouze žalobou.

[10] V důsledku postupu žalovaného musel stěžovatel uplatnit všechny své výhrady až v žalobě, což ale Nejvyšší správní soud opakovaně kritizuje, a to i ve vztahu ke správním rozhodnutím spadajícím do tzv. plné jurisdikce správních soudů, což je

nesrovnatelné s pouhým přezkumem excesivnosti správního uvážení v rozhodnutí podle § 55a zákona o správě daní a poplatků (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 – 37, či ze dne 4. 1. 2017, č. j. 7 As 273/2016 – 45). Přístupem městského soudu tak byla popřena samotná koncepce správního soudnictví; soud se zde postavil do role odvolacího správního orgánu.

[11] Stěžovatel rovněž nesouhlasí se závěrem městského soudu, že pokud žalovaný vycházel z podkladů, které stěžovatel předložil v jiných daňových řízeních, jež s žádaným prominutím příslušenství daně ani okrajově nesouvisí, pak jsou stěžovateli známy a žalovaný nemá povinnost s nimi stěžovatele seznamovat (k tomu poukázal na výklad práva na seznámení s podklady rozhodnutí v daňovém řízení, jak je proveden v rozsudcích NSS ze dne 27. 9. 2018, č. j. 4 Afs 156/2018 – 32, č. 3806/2018 Sb. NSS, a ze dne 15. 11. 2018, č. j. 9 Afs 15/2018 – 27).

[12] Konečně stěžovatel zpochybnil způsob, jakým se městský soud vypořádal s odkazem stěžovatele na posouzení stejné právní otázky v rozsudku téhož soudu č. j. 8 Af 44/2015 – 29 s tím, že tam se prý žalovaný důvody pro prominutí vůbec nezabýval. Mýlka však dle stěžovatele nemůže být větší, neboť v odkazovaném případě uvedl žalovaný ještě víc než v případě nyní posuzovaném. Městský soud tak nepředstavil ucelenou, komplexní a přesvědčivou argumentaci, která by jej ospravedlňovala uvedený rozsudek při řešení shodné právní otázky nenásledovat. V tomto je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný.

IV. Vyjádření žalovaného

[13] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku městského soudu. K námitce stěžovatele, že městský soud rozhodl odlišně než v rozsudku č. j. 8 Af 44/2015-29, poznamenal, že v této věci správce daně důvody prominutí příslušenství daně tvrzenými daňovým subjektem vůbec nezabýval, a jednalo se tedy o odlišnou situaci.

[14] V nyní napadeném rozhodnutí žalovaný stěžovatelem předestřené důvody pro prominutí příslušenství daně posoudil, nicméně vzhledem k zjištěné závažnosti skutečnosti, kterou bylo vedené trestní řízení, rozhodl o zamítnutí žádosti. Postupoval v souladu s ustálenou správní praxí (tj. Pokynem č. D-330 zajišťujícím předvídatelnost rozhodování správce daně v obdobných případech) a nevybočil ani z mezí stanovených ustálenou soudní judikaturou pro posuzování důvodů uvedených v žádosti o prominutí.

[15] Žalovaný tedy navrhl, aby Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a zamítl ji.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[17] V posuzované věci se jedná o kasační stížnost, kterou stěžovatel podal proti rozsudku městského soudu znovu poté, co bylo původní rozhodnutí městského soudu zrušeno Nejvyšším správním soudem. Taková kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustná toliko za situace, kdy je jako důvod namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ze zákazu opakované kasační stížnosti však platí výjimky pro případy, kdy bylo rozhodnutí soudu zrušeno pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS). Tak tomu bylo i v nyní posuzované věci, kdy původní rozhodnutí městského soudu Nejvyšší správní soud zrušil z důvodu nepřezkoumatelnosti. Za této situace je tedy nutno považovat opakovanou kasační stížnost za přípustnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Předmětem přezkumu je v posuzované věci rozhodnutí žalovaného podle § 55a zákona o správě daní a poplatků o zamítnutí žádosti stěžovatele o prominutí příslušenství daně k dani z přidané hodnoty.

[20] Podle § 55a zákona o správě daní a poplatků „[m]inisterstvo může daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení.“

[21] Rozhodnutí o prominutí daně tedy vychází toliko ze správního uvážení rozhodujícího orgánu. Ze znění uvedeného ustanovení je zřejmé, že na prominutí daně obecně není právní nárok. Správní soud pak při přezkumu takového rozhodnutí zkoumá, zda bylo vydáno v řádném řízení vymezeném normami hmotného i procesního daňového práva s vyloučením případné svévole rozhodujícího orgánu (viz rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 15/2007 – 106, č. 2066/2010 Sb. NSS).

[22] Ze zamítavého rozhodnutí o prominutí daně (resp. příslušenství daně) musí být zřejmé, jak věc rozhodující orgán uvážil, o jaké skutečnosti opřel svůj právní závěr, proč považuje důvody žádost o prominutí daně za liché, mylné nebo vyvrácené. V opačném případě by totiž daňovému subjektu bylo *de facto* znemožněno uplatnit žalobní body, které by mohly vyvrátit, popř. zpochybnit závěry rozhodujícího orgánu (viz rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010 – 53).

[23] Nejvyšší správní soud neshledal, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo překvapivé, resp. že by porušovalo legitimní očekávání stěžovatele. Z § 55a zákona o správě daní a poplatků je zřejmé, že na prominutí příslušenství daně není právní nárok, a je tedy na uvážení správce daně, zda žádosti vyhová. Pro lepší předvídatelnost rozhodování o prominutí daně (příslušenství daně) vydalo Ministerstvo financí Pokyn D-330, v němž jednoznačně uvádí, jaké skutečnosti vylučují vyhovění žádosti o prominutí daně či jejího příslušenství z důvodu tvrdosti. Mezi tyto okolnosti patří rovněž skutečnost, že je proti

daňovému subjektu vedeno trestní řízení o některém z trestných činů uvedených v § 24 odst. 5 písm. b) a c) zákoně o správě daní a poplatků v souvislosti s dotčenou daní, nebo bylo rozhodnuto o trestném činu zkrácení daně, jejíž příslušenství daňový subjekt žádá prominout. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že posoudil důvody uváděné stěžovatelem v jeho žádosti, avšak otázku bezdlužnosti a dobré spolupráce s daňovým subjektem nepovažoval za rozhodující, a to právě s ohledem na skutečnost, že stěžovatel byl obžalován pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby v souladu s § 148 odst. 1, 2 a 3 trestního zákona (zákona č. 140/1961 Sb.).

[24] Z napadeného rozhodnutí je tak zcela zřejmé, z jakého důvodu žalovaný žádosti stěžovatele nevyhověl. Žalovaný se dostatečně vypořádal s důvody pro prominutí příslušenství daně předestřenými stěžovatelem, pokud uvedl, že tyto důvody nemohly být, s ohledem na existenci skutečnosti vylučující vyhovění žádosti, pro posouzení věci rozhodující.

[25] Nejvyšší správní soud nepovažuje stěžovatelem uváděnou paralelu řízení o prominutí daně či jejího příslušenství s řízením podle § 115 odst. 2 daňového řádu, který upravuje dokazování v rámci odvolacího řízení, za případnou. Podle uvedeného ustanovení platí, že pokud odvolací orgán hodlá zohlednit nové skutečnosti a důkazy, které je prokazují, je povinen s nimi daňový subjekt seznámit a umožnit mu vyjádřit se k nim (jak vyplývá rovněž ze stěžovatelem odkazovaných rozsudků NSS č. j. 4 Afs 156/2018 – 32 a č. j. 9 Afs 15/2018 – 27 týkajících se řízení o odvolání proti zajišťovacím příkazům). Nutno ovšem zdůraznit, že zákonná úprava obdobnou povinnost správce daně v případě řízení o prominutí daně či jejího příslušenství nestanovuje. Nelze ani dospět k tomu, že by bylo namíste § 115 odst. 2 daňového řádu v tomto řízení podpůrně použít. Městský soud nicméně dospěl ke správnému závěru, že povinnost správce daně seznámit daňový subjekt s důkazy, pro které hodlá zamítnout žádost o prominutí daně, lze obecně dovodit z čl. 38 odst. 2 Listiny. Bylo by nepochybně žádoucí, aby byl daňový subjekt s takovými důvody ještě před vydáním rozhodnutí obeznámen a měl možnost se k nim případně vyjádřit.

[26] Stěžovateli tak lze přisvědčit, že se žalovaný v rámci řízení o jeho žádosti dopustil určitého procesního pochybení, pokud ho před vydáním rozhodnutí neseznámil s důkazy, které vedly k zamítnutí jeho žádosti. Nejvyšší správní soud se však ztotožňuje se závěrem městského soudu, že toto pochybení nebylo s ohledem na specifika projednávané věci natolik závažné, že by způsobovalo nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jak uvedl městský soud, řízení bylo zahájeno na základě žádosti stěžovatele, který byl plně obeznámen se skutečnostmi, rozhodujícími pro posouzení jeho žádosti. Stěžovateli byla nepochybně známa zejména skutečnost, že byl obžalován a odsouzen za trestný čin zkrácení daně. Žalovaný tak nerozhodoval na základě skutečností, o nichž by stěžovatel nevěděl. Ve spisu žalovaného je založen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 28. 3. 2012, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání citovaného trestného činu právě i v souvislosti s daní, jejíž příslušenství žádal nyní prominout. Tento rozsudek ostatně stěžovatel sám správci daně předložil v rámci jiného řízení.

[27] Stěžovatel sice v kasační stížnosti namítl, že v důsledku postupu žalovaného musel veškeré výhrady proti důvodům zamítnutí žádosti uvést až v žalobě, nicméně soud ověřil,

že stěžovatel v žalobě nijak konkrétně nezpochybnil, že proti němu bylo trestní řízení skutečně vedeno, a nepředestřel tedy jiný skutkový stav, než ze kterého žalovaný vycházel. Jeho žaloba obsahuje pouze obecnou námitku, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nespecifikoval, o jaké konkrétní trestní řízení ve věci zkrácení daně stěžovatelem se mělo jednat. Nejvyšší správní soud má rovněž za to, že by bylo vhodné, aby žalovaný přesně vymezil, o jaké trestní řízení šlo, a aby vysvětlil, že bylo vedeno v souvislosti s daní, jejíž příslušenství žádal stěžovatel prominout. Shodně s městským soudem však považuje za dostatečné, že příslušný trestní rozsudek je založen ve správním spise a stěžovatel nemohl mít o jeho existenci pochyb. Bylo by tedy přepjatě formální považovat rozhodnutí o prominutí příslušenství daně za nejasné či dokonce nepřezkoumatelné pouze s ohledem na to, že zde nebylo odkazované trestní řízení přesně specifikováno. V posuzované věci nebylo pochyb, že byl stěžovatel odsouzen za trestný čin zkrácení daně, jejíž příslušenství žádal prominout, a je tak zřejmé, že důvody pro zamítnutí žádosti stěžovatele dle Pokynu D-330 byly naplněny.

[28] Městský soud svým přístupem nepopřel koncepci správního soudnictví založenou na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí, jak se stěžovatel domnívá. Jak bylo zdůrazněno výše, stěžovatel v žalobě se skutkovými zjištěními žalovaného nijak konkrétně nepolemizoval. Soud přezkoumal zákonnost rozhodnutí a dospěl ke správnému závěru, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké důvody žalovaného vedly k zamítnutí žádosti; tyto důvody přitom mají dostatečnou oporu ve správním spise.

[29] Pokud stěžovatel odkazuje na odlišné posouzení obdobné otázky v rozsudku městského soudu ze dne 27. 11. 2018, č. j. 8 Af 44/2015-29, lze konstatovat, že městský soud dostatečně vysvětlil, v čem spatřuje skutkové odlišnosti, které ho vedly k jinému rozhodnutí ve věci. Zejména upozornil, že v uvedené věci se správce daně s důvody pro prominutí daně tvrzenými daňovým subjektem vůbec nezabýval, což ostatně vyplývá i z citace rozhodnutí, kterou stěžovatel uvedl v kasační stížnosti. Ani v tomto ohledu tedy není napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nadto lze uvést, že Nejvyšší správní soud nyní zákonnost rozsudku městského soudu č. j. 8 Af 44/2015-29 nepřezkoumává, ani není jeho závěry nijak vázán.

VI. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu